

РЕШЕНИЕ

№ 3381

гр. София, 19.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 30.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мая Иванова , като разгледа дело номер **1229** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27, ал.5 от Закона за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /ЗПУКИ/.

Образувано по жалба на В. Г. Н. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №24 от 22.12.2011г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /КПУКИ/ в частта му, с която е установен конфликт на интереси по отношение на В. Н. на длъжност Директор на ТП на НОИ-Р. за това, че при упражняване на правомощията си по служба е издавал заповеди в частен интерес , с което е нарушил чл.8 пр.1-во от ЗПУКИ, както и не е подал декларация по чл.12, т.4 от закона –нарушение на чл.16 и чл.37 от ЗПУКИ.

С решението не е установен конфликт на интереси по отношение на Л. Г. В. –началник-сектор „Отпускане на пенсии”,отдел Пенсии”, НОИ-Р..

По изложените доводи в жалбата, поддържани в съдебно заседание от адв.З. - се моли да се отмени решението в оспорената част.

Ответната страна оспорва жалбата, чрез юрк.Д. и юрк.В., и моли да се отхвърли жалбата като неоснователна.

Заинтересованата страна Л. Г. В. – е изразила становище на л.284, че нейното ДМС е било сравнително по-ниско от това на колегите ѝ, както и е законосъобразно определено.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е в срок, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което

следва да се разгледа по същество.

Основният довод в жалбата е, че заинтересованата страна Л. Г. В. –сестра на Н.- не е получавала възнаграждение за неположен труд. Визира се, че труд е положен, както и полученото допълнително възнаграждение не се различава съществено от това на останалите служители, включително е и по предложение от прекия ръководител.

От друга страна – в решението е възприето, че Н. е началник на Окръжно управление Социално Осигуряване от 1984г.. От 1989г. е началник на РУСО, съответно от 2011г. е Директор на ТП на НОИ. На 12.01.2011г.- е подал декларация по чл.12, т.2 от закона като е посочил, че свързано със същия е лицето Л. В., която от 16.05.1990г. работи в отдела като инспектор. От 2009г. е преназначена като Началник-сектор „Администрация” към отдел пенсии. На 16.09.2010г.. Л. В. също е подала декларация по чл.12, т.2 от закона. Установено е, че лицето е сестра на Н. и двамата заемат публична длъжност. Считано от 01.01.2009г. В. е получавала допълнително възнаграждение за материално стимулиране -редът е начинът, за което са определени в наредба за формиране и изразходване на средства за повишаване на квалификацията и материалното стимулиране на работниците и служителите на НОИ. Посочено е, че съгласно чл.8 т.3 от Наредбата има два вида средства за материално стимулиране- за целево стимулиране и за периодично с оглед текущи резултати от дейността. Първите се разпределят от директора въз основа на предложение на ръководителя на звеното и становище на сектора. Останалите се разпределят по предложение на прекия ръководител и подлежат на съгласуване с останалите висшестоящи ръководители. Ответникът е посочил, че за м.март-април 2010г. средното месечно допълнително възнаграждение е 153,05лв., а заинтересованата страна е получила 190лв. Също за м.май-юни- то е 108,14лв., докато лицето е получило 157лв. За м.юли-август 2010г. е 167,32, като В. е получила 210лв.. Също за 2011г.- 225лв. при 192,64лв., 185лв. при 157,35лв., 295лв. при 247,20лв.. С оглед установеното, че при описаните допълнителни периодични материални стимулирания заинтересованата е получавала суми над средния размер, комисията е приела, че Н. като директор утвърждавайки тези суми, с издаването на заповеди №1613, 1297, 1026, 788, 434, 279, 1144, 855, 617 и №374– е бил повлиян от частния си интерес. Установено е също, че за тези случаи е следвало да се депозира декларация по смисъла на чл.12, т.4 от закона и неподаването ѝ е нарушение на чл.16, ал.1 вр. с чл.37 от закона.

Следва да се има предвид, че в обясненията си пред комисията, както и в изложеното в жалбата- Н. не оспорва получените допълнителни стимулирания от В., но визира, че сумите са били по предложение на прекия ръководител. Подчертава, че сам има правото да определи целево стимулиране до 6%, но никога не е определил подобно на В., за да не бъде обвинен. При изслушването си лицето /видно от протокола на л.30/ пояснява, че не може да влияе върху решението на прекия ръководител- началник-отдела т.е. на Началник-отдел „Пенсии”, който от своя страна е направил предложение за тримата началник сектор сред които и сестрата на Н.. Сочи, че има ясни правила за ДМС- съобразно времето, което лицето реално е работило и предвид събираемостта и т.н. На въпрос на член на Комисията отговаря, че при целевото стимулиране –прекият ръководител на В., ведно с другия началник отдел, също е попаднал в списъка на лицата, на който да се изплати подобно стимулиране, но един или два пъти за 2009-2011г.

Съдът приема следното: страните не спорят относно фактите, че В. е получава

ДМС така, както е посочено в оспореното решение по силата на заповеди издадени от Н., но по предложение на прекия ръководител и по реда разписан в чл.8 от визирана наредба. Въпросът е правен – можел ли е да откаже жалбоподателят да разпише подобно ДМС след като не се следва за всичките /а е по предложение/ или е следвало да го редуцира до по-нисък размер. По делото не е установено предложението на прекия ръководител да е за по-ниска сума, а несъобразявайки се със същото Н. да разпише по-голяма на сестра си. Безспорно в последната хипотеза би се касаело за пряка, директна облага. Безспорно и понастоящем В. е вземала ДМС над средния размер. Съдът намира, че в случая има облага, но тя е опосредена и от действията на други дл.лица. В действителност от представените писмени доказателства –предложения не за 2010г., а за 2009г. на началник отдел „Пенсии” е видно, че от тримата началници на сектори- В. винаги е била с най-високо ДМС-л.42,43, включително за процесния период напр. за март 2010г.-л.44. В предложението няма обосновка като само е посочен чл.15, ал.3 от наредбата /регламентиращ реда/. Също за м.май 2010г. –В. и У. имат предложение поравно за 190лв. Също за м.09.2010г. по 210лв., за м.11.2010г. по 240лв., за м.март 2011г. по 280лв., за м.май 2011г. по 225лв. за двете. За м.юли 2010г. за В. е предложено ДМС с 3 лв. по –ниско от това на друг началник Сектор У., съответно за м.07.2011г. У. е предложена за 205лв., В. –за 185лв., а третият началник сектор 122лв., също за 09.2011г. 4 лв.по-малко за В. в сравнение с У., но и повече от В. с 22лв. /другият началник сектор/. Също от предложението на началник сектор „Човешки ресурси и управление на собствеността” – е видно, че от сектора „Отпускане на пенсии”, на който е ръководител Л. В., от последната се получава най- високо ДМС, което се отнася и за останалите началници на сектори.

Съгласно вътрешни правила за заплащане на труда от 2007г. утвърдени от управителя на НОИ –същите касая основното месечно трудово възнаграждение, а не получаваните ДМС. Също е представен Правилник за оценяване на трудово изпълнение, съгласно който има 5 степени като 5-та степен е за най-лошото –неприемливо изпълнение, което ако се установи би довело по наредбата до отказ за плащане на ДМС.

Видно от направените предложения винаги като правно основание се сочи разпоредбата на чл.15, ал.3 от Наредбата /на л.93/, която норма определя реда- че предложения се депозират от прекия ръководител, но няма обосновка защо конкретната сума се следва.

Следователно- жалбоподателят не установява по какви правила е изчислено ДМС за визираните периоди на сестра му В., където безспорно процедурата е спазена. Не се приема изложеното от Н. пред комисията, че тази сума е съобразена с отработено време или трудови резултати, тъй като дефакто като краен резултат се налага извода, че ръководителите –началник отделите и секторите, тъй като винаги получават най-много – то би следвало и да показват най-високите резултати, което изключва всякаква обективност и буди съмнение в спазването на критериите.

В становището си на л.284 В. сочи, че нейното ДМС е било сравнително по-ниско от това на колегите ѝ, поради което на това лице /доколкото в решението има други констатации, а именно за по-висок размер дори от средния/ ѝ е указано ,че следва да поиска изслушването на съдебна експертиза, каквато не е била поискана /протокол от с.з. от 04.04.2012г. на л.286/. Следователно- безспорно общият размер на ДМС е процент /както твърди В./, на база на който се разпределя сумата по отдели и сектори, но конкретно няма обосновка защо лицето е предложено за визираните суми от

Началник отдела. Заинтересованата сочи, че прекият ръководител е съобразил резултатите от работата и отговорностите по длъжностна характеристика, от което следва, че има един константен елемент- отговорност по дл.характеристика и един променлив- резултати от работа, но за последните няма конкретни факти. С оглед изложеното съдът приема, че има облага, тъй като същата е реализирана с акт на жалбоподателя, макар и по предложение на прекия ръководител. Издавайки акта, Н. възприема мотивите на направения предложението. Следователно - има частен интерес, има и облага, които са в пряка причинна връзка с едно предположимо влияние. То не следва да се доказва от ответника, тъй като се презюмира от законодателя. Фактът, че има частен интерес, който не е повлиял върху облагата –ако се твърди следва да се докаже от жалбоподателя и заинтересованото лице. Следователно - безспорно има частен интерес и той с издаването на описаните от ответника заповеди е довел до облага за свързано с Н. лице, тъй като интересът /връзката брат-сестра/ е повлиял на жалбоподателя да предостави допълнително ДМС. Следователно- жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Не се споделя изложеното по същество от адв.З., че Директорът на НОИ, какъвто е Н. няма право да влияе върху предложението на Началник-отдела, тъй като първият действа при условията на оперативна самостоятелност /защото като Директорът е работодател и управляващ бюджета на ведомството/ т.е. не е длъжен да прием предложението. Той не го утвърждава, а съобразно същото, ако го възприеме за правилно – издава заповеди за допълнително ДМС. Същият е имал и заместник /вкл. и видно от изявлението му при изслушването пред Комисията/, поради което в конкретната хипотеза е можел да се отведе, за да няма съмнение за пристрастност и за да няма конфликт на интереси и най-вече за да има гаранция, че правилата за определяне на ДМС са съобразени. Настоящото производство няма за цел да установява за посочения период какви трудови резултати е постигнала сестрата В., кой и е възлагал задачите и дали има 100% изпълнение, за да взема винаги най-високо ДМС в сектора си и относително най-високо в отдела, в сравнение с останалите двама началник-сектори. Преценката винаги за определянето на ДМС е конкретна с оглед конкретните трудови резултати и доколкото същите не могат да се измерят с обективен критерий /предвид това, че от преписка до преписка винаги има разлика вкл. и изпълнението никога не може да бъде идентично, за да се сравняват дори по бройка/, то наличието на субективизъм не може напълно да се игнорира, поради което е следвало да издава заповеди за ДМС на сестрата В.. Следователно- оспореното решение е постановено от компетентен орган по чл.27 от ЗПУКИ, без да има допуснати процесуални нарушения и съобразно посочените в същото материално-правни разпоредби, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на В. Г. Н. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №24 от 22.12.2011г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /КПУКИ/ в частта му, с която е установен конфликт на интереси по отношение на В. Н. на длъжност Директор на ТП на НОИ-Р. за това, че при упражняване на правомощията си по служба е издавал заповеди в частен интерес , с което е нарушил чл.8 пр.1-во от ЗПУКИ, както и не е подал декларация по чл.12, т.4 от закона –нарушение на чл.16 и чл.37 от ЗПУКИ.

Решението е постановено при заинтересована страна Л. В..
Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването. Преписи.

Съдия: